

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **M. T.**, zast. advokátkou Mgr. Beatou Kaczynskou, Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7 - Holešovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2021, čj. OAM-808/ZA-ZA12-LE26-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2022, čj. 22 Az 53/2021-25,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2022, čj. 22 Az 53/2021-25, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2021, čj. OAM-808/ZA-ZA12-LE26-2021, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho advokátky Mgr. Beaty Kaczynské.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V nynější věci se NSS zabývá podmínkami, které musí ministerstvo vnitra splnit, aby mohlo zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, tedy proto, že žadatel pochází z tzv. **bezpečné země původu**. Konkrétně NSS řeší, zda je v projednávaném případě takovou zemí Alžírsko.

[2] Žalobce je občan Alžírsko berberské národnosti. V září roku 2021 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jako důvod odchodu z Alžírsko uvedl problémy mezi Araby a Berbery. Konkrétně tvrdí, že v Alžírsku většinová Arabové stojí za požáry, během kterých shořel mj. dům žalobcových rodičů. Ministerstvo však žádost zamítlo jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Alžírsko je totiž na seznamu bezpečných zemí původu ve vyhlášce č. 328/2015 Sb. a žalobce současně neprokázal, že v jeho případě Alžírsko za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Proti rozhodnutí ministerstva se žalobce bránil

žalobou u krajského soudu. Již v žalobě argumentoval mj. tím, že ministerstvem použité zprávy o Alžírsku byly jen povrchně zpracované, a navíc zastaralé. Krajský soud však jeho žalobu zamítl.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navazuje na žalobní argumentaci a namítá, že ministerstvo neshromáždilo dostatek informací o zemi původu. Ministerstvo se spolehló jen na dvě zprávy, které jsou navíc zastaralé. Stěžovatel odkazuje též na judikaturu správních soudů, podle které v řízení o mezinárodní ochraně nemusí nabídnout více než svou vlastní věrohodnou výpověď.

[4] Ministerstvo naopak navrhuje kasační stížnost zamítnout, napadené rozhodnutí bylo podle něj vydáno v souladu se zákonem. Podklady použité pro rozhodnutí byly dle ministerstva dostatečně konkrétní a aktuální.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se po posouzení přípustnosti kasační stížnosti NSS zabývá podle § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 1. 4. 2021 otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže k tomu usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 10–12).

[6] Kasační stížnost je přijatelná, a to ze dvou důvodů. Jednak krajský soud nesprávně rozhodl, že Alžírsko bylo možné považovat za bezpečnou zemi původu, ač tomu neodpovídalo stáří ministerstvem použitých podkladů ani jejich obsah. Současně kasační stížnost přináší dosud neřešenou otázku, jak má ministerstvo pracovat se zdroji výslovně zmíněnými ve směrnici 2013/32/EU.¹

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo vnitřně zamítne žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou v případě, že *žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*

[9] Seznam bezpečných zemí původu podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví a *nejméně jednou v kalendářním roce přezkoumá* ministerstvo vnitřně. Česko aktuálně za bezpečné považuje celkem 24 zemí uvedených v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. (Alžírsko se nachází v § 2 bodu 2 vyhlášky).

[10] Koncept bezpečné země původu má původ v unijním právu. Podle čl. 36 odst. 1 tzv. procedurální směrnice 2013/32/EU lze třetí zemi po jednotlivém posouzení žádosti považovat ve vztahu k určitému žadateli za bezpečnou zemi původu, *je-li vymezena jako bezpečná v souladu se směrnici* a pokud *žadatel nepředložil žádné závažné důvody pro to, aby tuto zemi nebylo možno v jeho konkrétní situaci považovat za bezpečnou.*

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, *Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 60–95*

pokračování

[11] Vymezení bezpečných zemí původu je na členských státech, ovšem za dodržení požadavků plynoucích z procedurální směrnice. Zákon o azylu sice obsahuje definici bezpečné země původu v § 2 odst. 1 písm. k), ta ale kritéria pro označení bezpečné země původu provádí nepřesně a neúplně – např. se nezmiňuje o tom, že pro vymezení bezpečné země původu je důležité i skutečné *uplatňování* právních předpisů (k tomu detailně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, čj. 41 Az 58/2020-52, č. 4270/2022 Sb. NSS, body 24 a 25). O tom, z jakých zdrojů má ministerstvo vycházet (k tomu níže především bod [26]), zákon nic neříká. Tyto nedostatky implementace práva EU tak vedou k potřebě přímo použít směrnici.

[12] Podle čl. 37 odst. 1 procedurální směrnice mohou členské státy vymežit země jako bezpečné jen při splnění kritérií v příloze I směrnice:

Země se považuje za bezpečnou zemi původu, pokud lze na základě tamější právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle článku 9 směrnice 2011/95/EU [tzv. kvalifikační směrnice, pozn. NSS], k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k brozbě z důvodu svěvolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Při tomto hodnocení se vezme v úvahu mimo jiné rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím:

- a) *příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují;*
- b) *dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené evropské úmluvy nelze odchýlit;*
- c) *dodržování zásady nenavracení podle Ženevské úmluvy;*
- d) *systému účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod.*

[13] Tím však požadavky procedurální směrnice nekončí. Podle čl. 37 odst. 2 směrnice musí členské státy zajistit *pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné podle tohoto článku*. Podle čl. 37 odst. 3 směrnice se vymezení země jako bezpečné musí zakládat *na řadě zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací*.

[14] Řízení o udělení mezinárodní ochrany se v případě žadatelů z „bezpečných“ zemí původu odlišuje od standardních řízení. Zařazení země na seznam v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. zakládá vyvratitelnou domněnku, že tato země splňuje podmínky uvedené v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a v příloze I procedurální směrnice (jak k tomu dodává bod 42 preambule procedurální směrnice, tato domněnka je vyvratitelná právě proto, že zařazení země mezi bezpečné nemůže být „*absolutní zárukou bezpečnosti státních příslušníků dané země*“). Žadatel musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Označení určité země za bezpečnou tedy v podstatě klade důkazní břemeno na žadatele o mezinárodní ochranu (k tomu srov. již rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, a dále např. usnesení ze dne 24. 3. 2022, čj. 5 Azs 218/2021-39, bod 13).

[15] Důsledky toho, že žadatel toto důkazní břemeno neunes, přitom nejsou banální. Ministerstvo podle § 16 odst. 3 zákona o azylu dále *nezkoumá* naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 ani doplňkové ochrany podle § 14a či § 14b zákona o azylu (v jiné věci tento stav NSS popsal tak, že přístup k „*plnému*“ meritornímu přezkumu je u žadatelů z bezpečných zemí omezen, srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, čj. 1 Azs 43/2020-24, č. 4042/2020 Sb. NSS, bod 25). Stejně tak žaloba proti rozhodnutí podle § 16 odst. 2 zákona o azylu *nemá* automaticky odkladný účinek.

[16] V případě žadatelů o mezinárodní ochranu proto nepodléhá soudnímu přezkumu jen otázka, zda žadatel prokázal, že určitou zemi nelze v jeho případě považovat za bezpečnou. Správní soudy *musí mít též možnost zkoumat samotné předpoklady vymezení určité země jako bezpečné* (a žadatelé pochopitelně musí mít možnost zpochybnit před soudem i toto vymezení, což nynější

stěžovatel činí). To rovněž znamená, že soud musí mít možnost zhodnotit např. kvalitu zprávy o bezpečnosti té či oné země, která *prakticky nabrazuje povinnost ministerstva sbromáždít ke každé žádosti aktuální informace o zemi původu, které mají relevanci s ohledem na azylový příběh konkrétního žadatele*. Opačný přístup by vyloučil efektivní kontrolu zařazování na seznam bezpečných zemí původu (blíže srov. obdobnou argumentaci v již cit. rozsudku Krajského soudu v Brně, č. 4270/2022 Sb. NSS, v bodech 20-22; srov. také již na rozsudek krajského soudu navazující usnesení NSS ze dne 24. 3. 2022, čj. 5 Azs 289/2021-43, body 14-15).

[17] Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy platí, že soudce je při rozhodování oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s mezinárodní smlouvou (a jistě též s unijním právem, srov. k tomu čl. 10a Ústavy). Takovýmto jiným právním předpisem je též vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. V případě, že vyhláška označuje za bezpečnou zemi původu stát, který pro to nespĺňuje podmínky, tedy může soud vyhlášku v individuálním případě *nepoužít*. Koneckonců, soudní přezkum označení země jako *bezpečné země původu* (i jejího setrvání na seznamu takových zemí) je i v jiných členských státech EU běžný. Jen z posledních dvou let lze jmenovat – geograficky od západu na východ – následující příklady:

- rozhodnutí *francouzské* Státní rady (*Conseil d'État*) ze dne 2. 7. 2021, FR:CECHR:2021:437141.20210702, přezkoumávající zařazení několika zemí zároveň,²
- níže ještě opakovaně citované rozhodnutí *nizozemské* Státní rady (*Raad van State*) ze dne 7. 4. 2021, NL:RVS:2021:738, přezkoumávající zařazení Mongolska a používání konceptu bezpečné země původu jako takového,³
- *italský* přezkum vymezení Tuniska jako bezpečné země původu (konkrétně jde o rozhodnutí *Tribunale di Bologna* ze 7. 9. 2021),⁴
- rozhodnutí *estonského* správního soudu v Tallinu ze dne 16. 6. 2022, č. 3-22-1098, přezkum Kamerunu jako bezpečné země původu.⁵

[18] NSS k tomu dodává, že soudní přezkum označování bezpečných zemí původu má ještě jeden důležitý rozměr. Z řady důvodů na unijní úrovni neexistuje žádný společný seznam bezpečných zemí původu. To ale členským státům nedává možnost si bezpečné země vymezovat podle libosti.

[19] Cílem procedurální směrnice 2013/32/EU je zavést *společné minimální* požadavky pro řízení o mezinárodní ochraně (srov. čl. 1 směrnice a body 11 a 12 preambule). Společný postup při používání pojmu bezpečné země původu zdůrazňuje i bod 48 preambule procedurální směrnice: „Pro zajištění řádného používání pojmů *bezpečné země* na základě aktuálních informací by členské státy měly provádět pravidelné přezkumy situace v těchto zemích na základě řady zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, od Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, od Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací. Pokud členské státy získají informace o tom, že v zemi, kterou označily za bezpečnou, se situace v oblasti lidských práv významně změnila, měly by zajistit co nejrychlejší přezkum situace a případně přehodnotit označení této země jako bezpečné.“

² ECLI:FR:CECHR:2021:437141.20210702, dostupné na https://www.legifrance.gouv.fr/ceta/id/CETATEXT000043754071?page=1&pageSize=10&query=*437141&searchField=ALL&searchType=ALL&sortValue=DATE_DESC&tab_selection=cetat

³ ECLI:NL:RVS:2021:738, dostupné na <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RVS:2021:738>

⁴ dostupné v anglickém shrnutí na <https://caselaw.euaa.europa.eu/pages/viewcaselaw.aspx?CaseLawID=2026&returnurl=/pages/searchresults.aspx> a v italském originále na https://www.meltingpot.org/app/uploads/2021/10/trib_bo_07092021.pdf

⁵ <https://caselaw.euaa.europa.eu/pages/viewcaselaw.aspx?CaseLawID=2682&returnurl=/pages/searchresults.aspx>

pokračování

[20] Soudní přezkum samotného označení země jako bezpečné tak *současně zajišťuje jednotné uplatňování konceptu bezpečné země původu napříč EU*. To, že vymezení bezpečných zemí původu má být napříč EU co nejjednodušší, nedávno zdůraznila i nizozemská Státní rada (*Raad van State*) ve výše citovaném rozsudku NL:RVS:2021:738, ve kterém se komplexně zabývala nizozemskou praxí při používání pojmu bezpečných zemí původu (srov. především body 7.5 a 7.6).

[21] Pokud jde o nynější věc, ministerstvo založilo závěr o bezpečnosti Alžírka takřka výhradně na zprávách *Hodnocení Alžírka jako bezpečné země původu* z dubna 2019 a *Vztah Berberů a Arabů na území Alžírka* z ledna 2017 (vyjma těchto zpráv v napadeném rozhodnutí pouze velmi stručně odkázalo na jeden rozsudek ESLP, k tomu srov. níže bod [22]). První zpráva pojednává obecně o podmínkách v Alžírsku, druhá pak popisuje dlouholeté napětí mezi Araby a Berbery a snahy o jeho odstranění (včetně např. uznání berberského jazyka jako úředního jazyka). Z požadavků, které na vymezení země původu jako bezpečné (a logicky i na „udržení“ státu na seznamu bezpečných zemí původu) klade zákon o azylu a unijní právo, ale tyto zprávy nesplňují v podstatě nic.

[22] Ministerstvo o žádosti stěžovatele rozhodovalo v *listopadu 2021*. První výše citovaná zpráva tak byla v době rozhodování správního orgánu více než dva roky stará, druhá ze zpráv dokonce dvakrát tolik (a samotné zdroje, ze kterých ministerstvo vycházelo při vypracování těchto zpráv, jsou pochopitelně ještě starší). Z ničeho jiného ve správním spisu také neplyne, že by se ministerstvo po vypracování obou zpráv situací v Alžírsku nějak zabývalo. V takovém případě ale není splněna podmínka pravidelného přezkumu situace v bezpečné zemi původu podle čl. 37 odst. 2 procedurální směrnice (který vyžaduje „pravidelný“ přezkum, ač konkrétní limit nedává) a především § 86 odst. 4 zákona o azylu, podle kterého má pravidelný přezkum *probíhat alespoň jednou za rok*. Z již vysvětlených důvodů (srov. především bod [14] a body [19] a [20] výše) zde *neplatí* jinak obecně správný závěr mnohokrát judikovaný v „běžných“ azylových věcech, že zastaralost zprávy o zemi původu nelze dovozovat pouze z toho, kdy byla vypracována (stejný závěr jako nyní NSS zastává i nizozemská judikatura, srov. opět věc NL:RVS:2021:738 cit. v bodu [17], tentokrát body 10.1 a 10.2). Podobný problém stíhá i jediný další zdroj uvedený v rozhodnutí ministerstva – kusý odkaz na rozsudek ESLP ze dne 29. 4. 2019 ve věci A. M. proti Francii (stížnost č. 12148/18). Ač podle ministerstva ESLP v dané věci rozhodl, že vyhoštěním alžírského občana z Francie do Alžírka neporušilo čl. 3 Úmluvy, opět jde o více než dva roky starý zdroj (NSS proto ani jeho relevanci blíže věcně nehodnotí).

[23] Současně se sluší dodat, že povinnosti ministerstva nekončí tím, že jednou za rok podle § 86 odst. 4 zákona o azylu aktualizuje zprávu o bezpečnosti té či oné země. *Pravidelný přezkum* podle čl. 37 odst. 2 směrnice v sobě nese i povinnost soustavně sledovat situaci v zemích označených za bezpečné a v případě náhlých či významných změn zvážit přehodnocení bezpečnosti (k tomu opět srov. bod 48 preambule směrnice, podobně též nizozemský rozsudek NL:RVS:2021:738 cit. v bodu [17], body 8.6 a 10.2).

[24] I novější ze zpráv tak „přesluhuje“ o více než rok. To ale ministerstvo již koneckonců dobře ví (k tomu srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2022, čj. 41 Az 19/2021-37, a ze dne 30. 6. 2022, čj. 41 Az 47/2021-26; NSS je též z vlastní činnosti známo, že ministerstvo nyní již používá novější zprávy o Alžírsku).

[25] Již pro tento nedostatek tak v nynější věci padá domněnka bezpečnosti Alžírka a není možné použít § 2 odst. 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb.

[26] Ministerstvo musí brát v potaz též jasný požadavek čl. 37 odst. 3 procedurální směrnice, aby se zařazení na seznam bezpečných zemí zakládalo *zejména na informacích z jiných členských států*,

od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (dnes EUAA, pozn. NSS), Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Rady Evropy (právě požadavky čl. 37 odst. 3 směrnice se dosud judikatura správních soudů cit. v bodu [16] podrobněji nezabývala a jde tak o dosud neřešenou otázku). Tyto podklady ministerstvo ve vztahu k Alžírsku do úvahy v podstatě nevzalo. V použitých zprávách na ně odkázalo skutečně jen naprosto výjimečně, a to navíc jen k doložení kusých a čistě formálních tvrzení (např. toho, které mezinárodní smlouvy Alžírsko ratifikovalo, či toho – bez dalších detailů – že je součástí Evropské politiky sousedství). K posouzení, zda Alžírsko *i v praxi* kritéria přílohy I naplňuje, se ministerstvo na tyto zdroje neobrací. Článek 37 odst. 3 samozřejmě nelze chápat dogmaticky, tj. že ministerstvo musí zkoumat stanoviska všech členských států, že bez informací z vyjmenovaných zdrojů nemůže nikdy označit zemi za bezpečnou, že nemůže použít jiné zdroje atd. Důležité však je, aby ministerstvo *pravidelně* z těchto zdrojů vycházelo. V případě, že z nich naopak plynou poznatky o tom, že země *není* bezpečná, musí ministerstvo svůj případný opačný závěr důkladně vysvětlit (podobně k čl. 37 odst. 3 opakovaně cit. nizozemský rozsudek NL:RVS:2021:738, body 9.1 a 9.2, včetně odkazů na dřívější judikaturu; s čl. 37 odst. 3 směrnice *v celém jeho znění* pracuje i francouzská Státní rada, srov. bod 6 rozhodnutí FR:CECHR:2021:437141.20210702 cit. v bodu [17]).

[27] Spíše už jen na okraj NSS dodává, že zprávy o Alžírsku nevyhovují ani *obsahově* požadavkům přílohy I procedurální směrnice. Stěžovatel má pravdu, že ministerstvem shromážděné informace jsou jen povrchní a nezabývají se skoro vůbec skutečným uplatňováním práva v Alžírsku („hlavní“ zpráva z roku 2019 navíc obsahuje jen dvě strany textu, často jen formálně pojednávající o tom, co je v alžírské ústavě, co Alžírsko ratifikovalo apod.). NSS dodává, že tam, kde jsou informace výjimečně konkrétní, svědčí spíše o *nebezpečnosti* země. V bezpečných zemích původu musí např. fungovat *systém účinných opravných prostředků proti porušování základních práv a svobod* [písm. d) přílohy I procedurální směrnice]. Zpráva z roku 2019 ale např. otevřeně říká, že v Alžírsku je systém opravných prostředků neefektivní a nedostatečný a že jsou často porušována základní práva v trestním řízení a při výkonu trestu odnětí svobody. Podobně starší zpráva z roku 2017 obsahuje dlouhý historický exkurz na téma sporů mezi Araby a Berbery, který ale končí informacemi o svévolném stíhání a zatýkání berberských aktivistů. O ústavní reformě z roku 2016, která měla postavení berberského obyvatelstva vylepšit, se toho ale čtenář dozví pramálo (v podstatě jen to, že byl uznán berberský jazyk *amazigh*).

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na výše uvedené NSS zrušil rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a současně zrušil také žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že NSS rozhodoval po doplnění kasační stížnosti rovnou o věci samé, nezabýval se již návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[29] V dalším řízení bude žalovaný postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Pokud chce ministerstvo dále pracovat s domněnkou bezpečnosti Alžírsko, bude muset znovu a *důkladně* doložit, že Alžírsko splňuje požadavky v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a příloze I procedurální směrnice. V opačném případě stěžovateli žádost posoudí standardně podle § 12 až § 14b zákona o azylu.

[30] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne NSS v případě, že zruší rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

pokračování

[31] Stěžovatel byl zastoupen advokátkou pouze v řízení o kasační stížnosti. Odměna advokátky za dva právní úkony (převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti) podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, činí 2 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Ke každému úkonu právní služby je také třeba připočítat 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy činí náklady stěžovatele v řízení před NSS částku 6 800 Kč. Advokátka je plátkyní DPH, odměna se tedy zvedá o tuto daň. Žalovaný je tedy povinen stěžovateli k rukám jeho advokátky uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů soudních řízení ve výši **8 228 Kč**.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu